

Barcelona, 21 de gener del 1962

Col. 10387

Estimat fill:

Avui sere curt. em manca l'aliciant de tenir certa vida per a mi ferir-m'hi; em manquen temes d'interés -els que ens captaven no han sofert modificació sensible-, i estic ennavegat amb la feina de fer mostres i calcular preus, que els viatjants esperen amb candeletes. No sé si he perdut la facultat de sapiguer aprofitar el temps com abans, o bé és que les obligacions d'ara són més complicades i feixugues.

Malgrat tot, però; malgrat tenir les hores tan plenes, trobo que el temps passa de pressa... Sembla que era ahir que bastiem el pessebre, i ja ha arribat l'hora de smuntar-lo. Han passat el reguitzell de festes com una exhalació... Portem transcorreguts vint dies de l'any nou, i ja pugna la primavera per a obrir-se camí. Les alcinades branques tendres dels plàtans del carrer, que apunten per entre la barana del balcó, ja marquen els primers incipients i agosarats llucs. Aquesta pressa de viure, aquest afany d'anticipació en els homes i en els éssers vegetals, augmenta la sensació de vertigen en el pas del temps... Què hi farem! Per a mi, per a tots nosaltres que maldem per atrapar l'hora feliç de retrobar-nos, el perdre ètapes ens acovarda... Arribarà aviat el dia que ens semblarà que el temps passa poc a poc, perquè ja estarem esperant-vos? Déu ho vulgui!

Aquesta setmana passada vam rebre el Christmas de l'ursul i la Zina. La Zina ens hi afegeix uns mots de disculpa per no haver-nos pogut visitar en ocasió de la seva darrera estada a Barcelona i ens promet fer-ho en una propera avinentesa. Molt agraïts del bon recort, al qual corresponem cordialment, i esperant-la, amb l'il·lusió de sempre.

I del viatge d'en Tisner? No crec que s'hagi frustrat, puix que les possibilitats de negoci en l'especialitat que l'ha de dur a Barcelona son cada dia mes amples. La TV ha creat una modalitat de films curts, i de films publicitaris, en els quals hi juguen en parts iguals les tècniques fotogràfiques i del dibuix, ^{que} li ofereixen un camp d'exploració magnífic. Ja en diràs quelcom.

La mare té "al cap" la carta que us vol escriure, però no troba el moment de fer-ho amb la tranquil·litat i la serenor d'esperit necessaris. Passa una tongada dolente: el cor, el dolor (reuma? nervis?). Una mica de cada cosa segons el metge. El cas és que, sense patir cap dolor a greu, no s'ho passa agire bé. Però no deixarà passar gaire més temps sense fer-ho.

Esperant notícies vostres amb un gran interès us trametem una forta abraçada de tots per a tots.